

28 Ca 17/93- 21

5.8.1992

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a JUDr. Karly Cháberové v právní věci žalobce: EAST-WEST MEDIA, a.s., se sídlem v Praze 1, Liliová č. 4, zastoupený komerční právničkou JUDr. Lenkou Legnerovou, bytem [redacted] proti žalovanému: Magistrátní úřad hl.m. Prahy, Praha 1, Mariánské nám. č. 2, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ze dne 15. prosince 1992, č.j. Vys/1-6054/92/KO/Z,

t a k t o :

Rozhodnutí Magistrátního úřadu hl. m. Prahy, odboru výstavby ze dne 15. 12. 1992 č.j. Vys/1-6054/92/KO/Z se **z r u š u j e** a věc se vrací k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 760,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátního úřadu hl. m. Prahy, odboru výstavby ze dne 15. 12. 1992 č.j. Vys/1-6054/92/KO/Z, kterým bylo změněno rozhodnutí Obvodního úřadu v Praze 6, odboru výstavby ze dne 9. 6. 1992 č.j. výst.:904/R/P 1281/301 Vok/ROZ/92-Žb tak, že ve smyslu ust. § 88 odst. 1 písm. b) zákona číslo 50/1976 Sb. se nařizuje vlastníku 4 ks reklamních zařízení, kterým je Groupe East West Media, a. s., se sídlem v Praze 1, Liliová 4, odstranění 4 ks reklamních zařízení umístěných na pozemku č. parc. [redacted] k.ú. [redacted] a č. parc. [redacted] k. ú. [redacted], Praha 6, do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, za stanovených podmínek.

Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby s tím, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dopisem ze dne 20. 12. 1991 se žalobce obrátil na Obvodní úřad v Praze 6 se žádostí o povolení umístit na pozemcích reklamní panely. Na tuto žádost mu bylo

odborem výstavby dopisem ze dne 19. 2. 1992 sděleno, že kompetentním orgánem k vydání rozhodnutí o umístění stavby je Útvar hlavního architekta hl. m. Prahy a stavební řízení v případě kladného rozhodnutí bude provedeno příslušným stavebním úřadem, t.j. odborem výstavby Obvodního úřadu v Praze 6.

Přes tuto korespondenci zjistil odbor výstavby Obvodního úřadu v Praze 6, jako orgán státního stavebního dohledu, že na pozemcích č. parc. [redacted] k. ú. [redacted] a [redacted] k. ú. [redacted], žalobce osadil bez stavebního povolení 4 velkoplošné reklamní tabule. Proto jej vyzval, aby je ve stanovené lhůtě odstranil. Proti této výzvě podal žalobce odvolání s tím, že pokud se jedná o výzvu k odstranění závady podle § 102 odst. 1 stavebního zákona, tato je bezpředmětná, a pokud se jedná o rozhodnutí podle § 102 odst. 2 téhož zákona, navrhl jeho zrušení. Přitom vycházel ze stanoviska, že se nejedná o reklamní zařízení, na jejichž zřízení je třeba stavebního povolení.

Vzhledem k tomu, že ze strany žalobce nebylo shora uvedené výzvě vyhověno, zahájil s ním stěžavební úřad řízení o odstranění stavby. V rámci řízení bylo vyžádáno stanovisko útvaru hlavního architekta hl. m. Prahy, podle kterého tento orgán trvá na okamžitém odstranění nepovolených reklamních panelů, neboť jsou jednoduše osazeny do zelené plochy, což odporuje vyhl. č. 2/1981 Sb. NVP o ochraně veřejné zeleně, a jednak zhoršují estetické kvality prostředí jedné z nejhezčích částí Prahy.

Dne 9. 6. 1992 pak vydal Obvodní úřad v Praze 6, odbor výstavby rozhodnutí č.j. výst.: 904/R/P 1281/301 Vok/ROZ/92-Žb., kterým podle § 88 odst. 1 písm. b) zák. č. 50/1976 Sb. nařídil žalobci odstranění předmětných reklamních tabulí do 15 dnů od právní moci rozhodnutí a současně stanovil podmínky, za kterých musí být odstranění provedeno. Svě rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce reklamní tabule umístil bez příslušného stavebního povolení, ač tato zařízení podléhají povolení podle § 71 stavebního zákona, neboť jsou uložena na pozemku a jsou nepřenosná. Dále správní orgán poukázal na to, že reklamní zařízení jsou umístěna v rozporu s vyhl. č. 2/1982 Sb. NVP o ochraně veřejné zeleně a rovněž jejich estetické provedení neodpovídá požadavkům na umístování zařízení v obytné zástavbě /§ 66 odst. 1, písm. b) vyhl. č. 5/1979 Sb. NVP/, navíc jsou tato zařízení postavena na pozemcích, které byly pronajaty k jiným účelům než k budování reklamních zařízení. Z těchto důvodů a vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil doklady a dokumentaci, potřebné pro vydání stavebního povolení, ačkoliv byl v tomto směru dostatečně poučen, nařídil prvostupňový správní orgán odstranění předmětných reklamních tabulí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že se nejedná o stavbu ani o reklamní zařízení, které by vyžadovalo povolení podle § 71 zák. č. 50/1976 Sb.. Tato zařízení jsou umístěna na pronajatých pozemcích na ocelové konstrukci a betonových kvádrech, které jsou pouze volně položeny na zemi. Konstrukci lze přemístit bez zásahu do povrchu pozemku a nelze ji tedy hodnotit jako spojenou s pozemkem. Z tohoto důvodu navrhl zrušení rozhodnutí.

Odvolací správní orgán doplnil řízení tak, že provedl obhlídku na místě samém a na základě takto doplněného dokazování rozhodnutím ze dne 15. 12. 1992 č.j. Výs/1-6054/92/KO/Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil pouze tak, že jeho výrok formulačně upravil, a dále částečně pozměnil stanovené podmínky pro odstranění reklamních zařízení. V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný správní orgán uvedl, že důvody odvolání považuje za neopodstatněné. Odmítl tvrzení žalobce, že se nejedná o zařízení ve smyslu ust. § 71 odst. 1, písm. c) stavebního zákona a poukázal na skutečnosti, že reklamní zařízení jsou umístěna na pozemcích pronajatých k jinému účelu bez souhlasu pronajmatele a

4

upevnění konstrukce pod povrchem. Jestliže takovéto práce provedeny nebyly, nedošlo ke spojení zařízení s pozemkem a nejedná se o reklamní zařízení, k jehož zřízení by bylo třeba povolení stavebního úřadu. Následně pak tedy nelze u takového zařízení naříditi jeho odstranění podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť toto ustanovení výslovně hovoří o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním.

Soud se nemůže ztotožnit s výkladem provedeným žalovaným správním orgánem, že pouhým položením předmětu na pozemek dojde, vzhledem k rozměrům a hmotnosti tohoto předmětu, k jeho spojení s pozemkem. Takový výklad by byl příliš rozšiřující a šel by nad rámec zákona.

Ze stejného důvodu pak nelze souhlasit ani s argumentací žalovaného správního orgánu, v jeho vyjádření k žalobě, týkající se územního rozhodnutí.

Podle § 32 stavebního zákona umisťovat stavby lze jen na základě územního rozhodnutí, kterým je mimo jiné rozhodnutí o umístění stavby. Podle § 8 odst. 1 vyhl. č. 85/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů rozhodnutím o umístění se určuje stavební pozemek, umístění stavby na něm a stanoví se podmínky pro projektovou přípravu staveb, popřípadě pro umístění informačních, reklamních a propagačních zařízení. V odst. 4 téhož ustanovení je pak uvedeno, že o informačních, reklamních a propagačních zařízeních může stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby stanovit, že se upouští od vydání jejich povolení.

Tato ustanovení je třeba vykládat v souvislosti v ust. § 73 stavebního zákona, podle kterého nařízení o povolení informačních, reklamních a propagačních zařízení se vztahují přiměřeně ustanovení oddílu 4, t.j. povolování staveb, změn staveb a údržovacích prací. Stavební zákon tedy rozlišuje stavby a informační, propagační a reklamní zařízení. Ustanovení týkající se povolování staveb se užijí přiměřeně pouze tehdy, jednalo-li se o reklamní zařízení uvedené v § 71 odst. 1, písm. c) stavebního zákona. Z toho vyplývá, že i ustanovení stavebního zákona a vyhl. č. 85/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů týkající se rozhodnutí o umístění stavby, lze vztahovat pouze na zařízení, k jejichž umístění je třeba povolení.

Z druhů územních rozhodnutí by mohlo přicházet v úvahu rozhodnutí o využití území, jestliže by se umístěním takových zařízení měnilo využití území, když výčet uvedený v § 10 odst. 1 vyhl. č. 85/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů je příkladný.

Je třeba však uvést, že ani nedostatek takového rozhodnutí by nemohl ve svém důsledku vést k nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

S touto otázkou pak souvisí argumentaci žalovaného správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že reklamní zařízení jsou umístěna na pozemcích pronajatých k jinému účelu bez souhlasu pronajímatele. Tato skutečnost v daném případě není rozhodná pro posouzení věci. Jestliže nájemce porušil podmínky dohody v dlouhodobém pronájmu pozemků, je na pronajímateli, aby z jeho jednání vyvodil případné důsledky. V tomto směru je třeba upozornit na to, že smlouva o dlouhodobém pronájmu předmětných pozemků byla uzavřena se subjektem odlišným od firmy, která zařízení instalovala.

Soud má však za to, že umístění reklamních zařízení bylo možno a je třeba posoudit i z hlediska dodržování předpisů upravujících zřizování

dále na to, že nebyla doložena kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy k umístění reklamních zařízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu, ve které opět argumentoval tím, že předmětná reklamní zařízení nepodléhají povolení podle § 71 odst. 1 písm. c) zákona číslo 50/1976 Sb., neboť v daném případě se nejedná o spojení zařízení s pozemkem. Věci pouze volně položené na sobě nelze pokládat za spojené. Proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření setrval na svém stanovisku a dále uvedl, že je třeba rozlišovat mezi pojmy užívanými v občanském zákoníku a zákonu stavebním. Na rozdíl od hlediska občanskoprávního, kdy stavby spojené se zemí pevným základem se považují za nemovitosti, stavební zákon za stavbu považuje i věc, která je na zemi za určitým účelem pouze položena. Proto pojem pevný základ dle občanského zákoníku nelze transformovat do pojmu spojeno s pozemkem dle stavebního zákona. Pro správnost tohoto výkladu pak svědčí dle názoru správního orgánu i fakt, že reklamní zařízení podléhají režimu územního rozhodnutí o umístění stavby bez ohledu na způsob spojení s pozemkem. Po územním řízení následuje vždy řízení stavební, pokud od něj není upuštěno /§ 8 odst. 4 vyhl.č. 85/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů/. Pokud se týká tvrzení žalobce, že zařízení je lehce přemístitelné, k tomu žalovaný správní orgán uvedl, že nutnost použití mechanizace - jeřábu nasvědčuje tomu, že se nejedná o krátkodobé přenosné zařízení, ale naopak o zařízení, ke kterému je stavebního povolení třeba již z hlediska přezkoumání otázek statiky /podmínky v konkrétní lokalitě/.

Městský soud v Praze na základě žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vzhledem k tomu, že je nepochybné, že žalovaný správní orgán vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu a že jde jen o posouzení právní otázky, rozhodl soud ve věci bez jednání /§ 250 o.s.ř./.

Podle § 88 odst. 1, písm. b) zák.č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů /dále jen stavební záko/ stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby postavené bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním; odstranění stavby se nenařídí pouze v případech, kdy dodatečné povolení stavby není v rozporu se zájmy společnosti.

Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad zjednoduší postup podle § 88 až § 92 při odstraňování provedených informačních, reklamních a propagačních zařízení. K nařízení odstranění takových zařízení musí být však splněna podmínky, že se jedná o informační, reklamní a propagační zařízení umístěné na místech viditelných z veřejných prostorů, která jsou spojena se stavbou nebo pozemkem, tedy že se jedná o taková zařízení, která vyžadují povolení stavebního úřadu /§ 71 odst. 1 písm.c) stavebního zákona/.

V daném případě se jedná o reklamní zařízení umístěné na konstrukcích, které jsou zapuštěny v betonových kvádrech položených na pozemku. I když lze přisvědčit námitce žalovaného správního orgánu, že nelze slučovat pojem občanského zákoníku „spojené se zemí pevným základem“ vymezující charakter nemovitosti s pojmem „spojený s pozemkem“ užitým v ust. § 71 odst. 1, písm. c) stavebního zákona, není však možné tento pojem vykládat tak, že ke spojení zařízení s pozemkem dojde již pouhým položením betonového kvádru na pozemek. Výraz „spojené“ představuje konkrétní propojení předmětů, které vzniklo určitým mechanickým postupem zajišťujícím vzájemnou polohu těchto předmětů, např. zabetonováním palet,

silničních ochranných pásem podle § 11 zák. č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů v § 15 odst. 1 vyhl. číslo 35/1984 Sb.. K výkonu státního odborného dozoru nad pozemními komunikacemi je pak příslušný orgán podle typu komunikace, u které je zařízení umístěno /§ 3c odst. 1 silničního zákona/.

Ze všech shora uvedených důvodů vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 12. 1992 č.j. Vys/1-6054/92/KO/Z posoudilo věc po právní stránce nesprávně. Soudu tedy nezbylo, než je podle § 250 j odst. 2 o.s.ř. zrušit a věc vrátit žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Právním názorem soudu je správní orgán vázán /§ 250 j odst. 3 o.s.ř./.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 250 k odst. 1 o.s.ř., když žalobce měl ve věci úspěch zcela. Náklady jsou tvořeny jednak zaplacením soudního poplatku ve výši 500,- Kč a jednak odměnou ve výši 260,- Kč zaplacenou komerčnímu právníku za dva úkony à 100,- Kč /přivzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby/ a dvakrát režijní paušál à 30,- Kč /§ 14 vyhl. č. 270/1990 Sb., o odměnách advokátů a komerčních právníků za poskytování právní pomoci/.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 30. července 1993.

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: